

страховому ринку України // АПЕ. – 2007. – № 3(69). – С. 182–189. 3. Ткаченко Н. Вплив іноземного капіталу на розвиток страхової системи України // Фінанси України. – 2007. – № 6. – С. 115–121.

Н.Б. Бодейко,

студент-бакалавр.

Науковий керівник – асист. Я.П. Ухачевич

ОБНОВЛЕННЯ ТА ВІДНОВЛЕННЯ ОСНОВНИХ ВИРОБНИЧИХ ФОНДІВ, ЯК ОДИН ІЗ ЧИННИКІВ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ ЕКОНОМІКИ

Як відомо, активна частина основних виробничих фондів – машини, механізми та устаткування безпосередньо беруть участь в створенні продукції, створюють додану вартість і є одним з найважливіших чинників будь-якого виробництва. Існує пряма залежність між якісним складом виробничих фондів і технічним рівнем продукції, що виготовляється [2].

Досвід більшості розвинених країн свідчить, що понад 80 % зростання ВВП забезпечується технологічними нововведеннями, які здійснюються через технічне переозброєння виробництва. У провідних галузях машинобудування активна частина основних виробничих фондів на 70–80 відсотків оновлюється кожні 5–7 років. Наприклад, у Німеччині та Японії термін промислової експлуатації металорізального верстата-автомата не перевищує п'яти років [3].

На початок 2008 року у машинобудуванні України середній вік устаткування більше ніж втричі перевищує амортизаційний ресурс. Невідповідність виробничих потужностей підприємств потребам ринку призводить до фінансової неефективності виробництва [4].

За таких обставин питання оновлення активної частини основних виробничих фондів набуває особливого значення. Оптимальним для вирішення цієї проблеми є створення певної програми, метою якої було б створення системи організаційних, нормативно-правових, технічних та фінансово-економічних умов та заходів, які дають змогу господар-

ським суб'єктам постійно здійснювати техніко-технологічне переозброєння виробничих фондів на новітній технологічній базі [2].

Організаційні заходи повинні передбачати: проведення парламентських слухань щодо стану основних виробничих фондів; розроблення на підприємствах планів оновлення власних виробничих фондів, зокрема інвестиційних проектів з організації нових або реорганізації діючих виробництв; запровадження статистичного спостереження та звітності з моніторингу структури основних промислово-виробничих фондів, показників, які визначають ефективність використання основних виробничих фондів; утворення та розширення мережі галузевих лізингових організацій технологічного обладнання; системне внесення змін та доповнень до діючих програм розвитку галузей, які є виробниками засобів виробництва, відповідно до вимог ринку, потреб споживачів та світових тенденцій розвитку технології виробництва [1].

Для реалізації нормативно-правових заходів потрібно: розробити показники ефективності використання виробничих фондів для різних типів і видів виробництв; запровадити механізм державного стимулювання оновлення та переозброєння промислово-виробничих фондів через розробку нових або внесення відповідних змін до чинних нормативно-правових актів; можливість повної або часткової оплати за рахунок коштів державного бюджету вартості постачання унікального імпортного обладнання, яке необхідне для технічного переозброєння соціально найважливіших виробництв [2].

Технічні заходи полягають у запровадженні механізмів залучення вітчизняних виробників засобів виробництва до оновлення та технічного переозброєння виробництв на новітній технологічній базі: проведення регулярних виставок-ярмарків засобів виробництва та інноваційних пропозицій їхніх виробників; моніторинг потреб споживачів у засобах виробництва; право викупу виробником, за згодою сторін, частково зношеного обладнання для його реновації, модернізації та повторного продажу [4].

Фінансово-економічні заходи передбачають: запровадження спеціальних форм державного та комерційного інвестування і кредитування наповнення ринку високопродуктивними засобами виробництва; стимулювання системи комерційного лізингу технологічного обладнання для технічного переозброєння економіки [1].

Отже, реалізація таких заходів дасть змогу: здійснити реалізацію державної політики у відповідних сферах економіки; вдосконалити основу сучасної економіки і сприяти утвердженню України як високотехнологічної держави; розширити обсяги внутрішнього та зовнішнього ринків вітчизняної продукції; створити умови для залучення додаткових інвестицій у різні сфери економіки.

1. Бакай В.Й. Економіка: проблеми теорії та практики. Збірник наукових праць. – Дніпропетровськ: ДНУ, 2004. – Вип. 190, Т. III. – С. 866–869. 2. Бакай В.Й. Розробка практичних рекомендацій щодо вдосконалення амортизаційної політики на промислових підприємствах // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. – 2005. – № 5, Ч. 2, Т. 3. – С. 186–189. 3. Михайловська О.В. Світовий досвід державної підтримки інноваційних процесів // Актуальні проблеми економіки. – 2005. – №11. – С. 101–109. 4. Проект Концепції розвитку національної інноваційної системи та план заходів на 2007–2008.

М.З. Борис,

студент-бакалавр гр. ЕФІ-44.

Науковий керівник – асист. Я.П. Ухачевич

ПРОБЛЕМА КРЕДИТУВАННЯ В УМОВАХ ФІНАНСОВОЇ КРИЗИ

Світова криза, яка донедавна спостерігалась лише на Заході, дійшла і до нас. Криза в металургії, будівництві, працевлаштуванні, а також в банківському секторі (замороження депозитів, невидавання кредитів, заборона зняття із зарплатної картки більш як тисячі гривень на день тощо). Тому Національний банк оприлюднив “антикризову” постанову, якою намагається нейтралізувати вплив зовнішньої фінансової кризи та стабілізувати банківську систему, захистити вкладників та інших кредиторів банків. За словами Володимира Ланового, президента Центру ринкових реформ: “Можливо, ця постанова й порятує банки, але якою ціною? Адже чого вартий пункт, за яким банкам забороняється нарощувати кредитний портфель. Відомо, що нульовий приріст кредитів в економіці – це кризове явище” [1].